

**Народна дипломатія під час
війни в Україні. Історія,
сучасний стан, основні
напрями втілення, реальні
приклади**

Пропонована збірка містить загальний аналіз такого суспільно-правового явища як народна дипломатія та особливості її впровадження українцями, а також її значення під час війни.

Як відомо, народна дипломатія є втіленням суспільної ініціативи без політичних та юридичних обмежень, яка втілюється не чиновниками, а окремими членами суспільства — вченими, діячами культури, бізнесменами, спортсменами, звичайними громадянами, а також громадськими, релігійними та іншими організаціями.

Враховуючи значний вплив цього суспільного явища, народна дипломатія активно використовується урядами країн для посилення формування позитивного образу країни у світової спільноти чи в країні-цілі.

Це видання складає інтерес як для пересічного читача, так й для спеціалістів в галузі права, міжнародних зносин, інших дотичних сфер діяльності.

НАРОДНА
ДИПЛОМАТІЯ
ПІД ЧАС ВІЙНИ
В УКРАЇНІ
ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН,
ОСНОВНІ НАПРЯМИ ВТІЛЕННЯ,
РЕАЛЬНІ ПРИКЛАДИ

Видавничий дім
«ПРОФЕСІОНАЛ»
Київ – 2022

Укладачі:

Бортняк Валерій Анатолійович — кандидат юридичних наук, доцент, ректор Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського;

Дрозд Олексій Юрійович — доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, начальник відділу Національної академії внутрішніх справ України;

Журавльов Дмитро Володимирович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, заступник керівника Департаменту з питань громадянства, помилування, державних нагород — керівник управління з питань помилування Офісу Президента України;

Копотун Ігор Миколайович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, головний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем запобігання кримінальним правопорушенням Донецького державного університету внутрішніх справ;

Коропатнік Ігор Михайлович — доктор юридичних наук, професор, начальник кафедри правового забезпечення Військового інституту Національного університету імені Тараса Шевченка полковник юстиції;

Петков Валерій Петрович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, головний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем запобігання кримінальним правопорушенням Донецького державного університету внутрішніх справ;

Петков Сергій Валерійович — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри публічного та приватного права Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського;

Сєдих Юрій Іванович — доктор філософії, Посол Миру;

Шарашенідзе Анзор Ілліч — доктор філософії, професор ректор Тбіліський університет імені Давида Агмашенебелі.

Народна дипломатія під час війни в Україні. Історія, сучасний стан, основні напрями втілення, реальні приклади. Київ. ВД «Професіонал», 2022. 302 с.

ISBN 978-611-01-2724-0

Гібридна війна, спецоперації в інформаційному просторі, психологічний тиск поєднані з ракетними ударами по інфраструктурі, бомбардуванням житлових кварталів, насиллям і тортурами цивільних, несподівано стали реальністю сучасної Європи. І тільки майстерність і кмітливість українських воїнів та мудрість і мужність громадян стримують агресивні полчища загарбників. Юристи, вчені, вчителі, медики в сучасних реаліях стають справжніми народними дипломатами, які налагоджують містки між державами і народами. Представники громадянського суспільства ефективно представляють державу на міжнародній арені – на форумах, симпозіумах, конференціях, з'їздах, виконують роль посередників при переговорах по врегулюванню конфліктів.

Видання розраховане на широке коло читачів, працівників органів державної влади, педагогів, лідерів та активних учасників громадських організацій.

ISBN 978-611-01-2724-0

© Видавничий дім «Професіонал», 2022.

ВСТУП

Народна дипломатія в її широкому розумінні – це неофіційні контакти звичайних людей, громадських або некомерційних організацій, з метою поліпшення взаємин, кращого розуміння культури, традицій і звичок народів різних країн і їх взаємовигідного співробітництва.

Незалежні неофіційні представники громадянського суспільства іноді представляють державу на міжнародній арені – на форумах, симпозіумах, конференціях, з'їздах, виконують роль посередників при переговорах по врегулюванню конфліктів, висувують зовнішньополітичні ініціативи, швидко і ефективно створюють контакти.

На відміну від офіційної дипломатичної роботи народна дипломатія здійснюється особами або громадськими організаціями на добровільних громадянських засадах, у них немає політичних чи дипломатичних прав, вони не є професіоналами. Можна навіть сказати, що це добровільна ініціатива знизу, з народу.

Народна дипломатія – це суспільна, громадянська дипломатія без політичних і юридичних обмежень. У ній беруть участь не дипломатичні чиновники, а вчені, діячі мистецтва і культури, бізнесмени, релігійні діячі, спортсмени, молодіжні, релігійні, туристичні та спортивні організації, звичайні громадяни.

Визнаючи значний вплив народної публічної дипломатії, вона протягом тривалого часу використовується урядами багатьох країн для формування позитивної думки про країну в світовій спільноті чи спільноті країни-цілі. Позитивний образ країни, що побутує серед населення, сприяє розв'язанню багатьох питань, як політичних, так і економічних вже на рівні офіційної дипломатії. При цьому велику роль в таких дипломатичних конструкціях відіграє діаспора країни-донора. Таким чином мова йде про значну увагу до розуміння ролі етнонаціональних діаспор у публічній та культурній дипломатії країн походження.

Усвідомлення актуальності цього напрямку призводить до активізації практичної співпраці офіційних дипломатів із представниками національних громад та організацій для

інформування суспільства країн перебування про країну походження. Таким чином, спостерігається координація зусиль офіційної дипломатії, публічної народної (культурної, спортивної і іншої) дипломатії та національних діаспор у справі створення позитивного образу країни на мировій арені.

Слід мати на увазі, що міжнародна комунікація економічно розвинутих країн служить для підтримки політики добросусідства, позитивних та відкритих намірів щодо співпраці з метою взаємовигідного розвитку, культурного обміну та можливості вільного доступу громадян до мистецьких, рекреаційних та історичних цінностей, для попередження екологічних та техногенних катастроф.

При цьому сучасний розвиток економіки світових наддержав нині засновано на інформаційних технологіях, на глобальному цілодобовому механізмі ведення бізнесу цілодобово. Розвиток засобів комунікації привів до того, що інформаційні технології стали новим ресурсом держав для отримання конкурентних переваг та переваг при завоюванні нових ринків збуту та споживачів.

Але подібне стирання кордонів одночасно створює широкі можливості також для маніпулятивного впливу на свідомість населення, це стосується в першу чергу країн з близькими релігійними, мовними та культурними ознаками.

Таким чином існуюча об'єктивно вразливість інформаційного процесу неминуче призводить до створення інформаційних засобів боротьби з будь-ким за будь-які ідеї. Практично мова йде про інформаційне протистояння, не сказати про інформаційну війну. За найбільш відомими визначеннями інформаційною війною називають «вид конфлікту, при якому завданнями протиборчих сторін є захист власної інформації та інформаційних систем, маніпулювання інформацією противника або її спотворення, а також обмеження можливостей протиборчої сторони в доступі і обробці інформації».

У загальному вигляді мова йде про негативні впливи на відкрите суспільство. Ці впливи можуть приводити до його внутрішньої конфліктної реакції, коли створюються короточасні переваги для окремих вузькогрупових політичних та економічних інтересів. Але подібна внутрішня конфліктна ситуація, наприклад використання

чорного піару на виборах, може мати більш серйозні негативні наслідки, аж до послаблення державних інститутів регулювання.

У таких небезпечних ситуаціях шляхи зменшення ризику створення реальної загрози переростання внутрішнього конфлікту у зовнішній, слід шукати у сфері розвитку глобального комунікаційного простору, створення міжнародних платформ підтримки та відстоювання національних інтересів, які менш піддані негативним інформаційним атакам і впливам через свою мультикультурність, багатомовність та неоднорідність, складність світової інформативної комунікації.

Такий міжнародний інформаційний обмін може включати не лише засоби офіційної дипломатії, але і недержавні форми відносин народної дипломатії. Такі недержавні форми проведення міжнародного співробітництва, більш послідовні та вільні у виборі способів комунікації у своїй країні. Функціями для здійснення народної дипломатії потенційно наділений будь-який суб'єкт, який має право на міжнародне співробітництво.

Суб'єктами народної дипломатії можуть бути окремі громадяни, громадські організації, вищі навчальні заклади і наукова спільнота.

Перші дії у визнанні України як держави на міжнародній арені були зроблені саме через активну підтримку української діаспори, та з боку підтримки тих країн, етнічні представники яких проживають на території нашої держави.

Порівняно з іншими світовими діаспорами, українські громади мають найбільшу кількість різних громадських об'єднань (за приблизними підрахунками – близько 3 тисяч). Лише у Канаді їх майже тисяча товариств. Авторитетною міжнародною українською організацією є Світовий Конгрес Українців, який об'єднує близько 300 громадських організацій закордонних українців з більше, ніж 30 країн світу. Серед міжнародних об'єднань українських громад слід назвати Європейський конгрес українців, Світову федерацію українських жіночих організацій, Світову федерацію українських лемківських об'єднань.

У вересні 2020 року для протидії інформаційним гібридним засобам з боку країни агресора – Російської Федерації, у якості нового консультативного та координаційного формату Україною ініційовано створення «Кримської платформи».

Метою даного об'єднавчого міжнародного майданчика є підвищення ефективності міжнародного реагування на окупацію Криму, відповіді зростаючим безпековим викликам, посилення міжнародного тиску на Росію, запобігання подальшим порушенням прав людини та захисту жертв окупаційного режиму, а також досягнення головної мети – деокупації Криму та повернення його Україні.

Розвиток глобального інформаційного простору з допомогою засобів народної дипломатії, подальше включення українських громад в усьому світі в глобальні процеси – це має стати адекватною, дієвою відповіддю на глобальні виклики, пов'язані з поширенням конфліктів «нового типу».

НАРОДНА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ У ТЕОРЕТИЧНОМУ ТА ІСТОРИЧНОМУ АСПЕКТАХ

Основна історична згадка про публічну народну культурну дипломатію України датована 2019 роком, у зв'язку із відзначенням 100-ліття європейського турне Українського республіканського хору, створеного у січні 1919 р., за розпорядженням Симона Петлюри, під керівництвом Кирила Стеценка та Олександра Кошиця. Гастролі мали на меті через пісню інформувати світ про Україну та її культуру.

Ця непересічна культурна подія для України цікава ще тим, що вона наочно вписується у парадигму культурної дипломатії відомого американського дослідника цього явища Мілтона Каммінгса (Milton C. Cummings). Пропонована ним модель **базується на трьох основних складових**:

- 1) підтримка найвищих державних посадовців;
- 2) законодавча база в галузі культурної дипломатії;
- 3) інституційна основа.

Таким чином, вказане турне Українського республіканського хору є яскравою історичною моделлю, пов'язаною із культурною дипломатією, де **суб'єктність значною мірою зберігає держава**.

Проте така модель не завжди притаманна народній дипломатії – часто-густо використовується зовсім інша модель, а саме «бездержавна», суто «народна». Тобто така історична модель функціонування публічної дипломатії, що цілком вписується в погляд на неї з точки зору згаданої вище громадянської (від громадянин, англ. citizen) дипломатії.

Так склалося історично, що українці в цьому подібні до інших народів, в історії державності яких були періоди, коли використання інструментів публічної та культурної дипломатії не мало державної підтримки. При цьому становлення історичних моделей публічної та культурної дипломатії базувалося на суто громадянських ініціативах, коли діаспора (переважно західна) діяла з метою ознайомлення світової громадськості та істеблішменту країн поселення з Україною (переважно за радянських часів).

В радянський період історії України в принципі взагалі не йшлося про створення державними чи дипломатичними представниками

самостійного, відірваного від образу СРСР, образу України в якості національного, відмінного від загального радянського. Він навпаки значною мірою був штучно денационалізований. Образ, який створився за радянських часів професійними дипломатами, танцювальними та хоровими творчими колективами, перш за все мав підкреслено виражене етнічно-фольклорне, не сказати архаїчне забарвлення.

Отже, той факт, що публічну функцію представлення України, її національної історії, культури, мистецтва, побуту в таких умовах часто брали на себе представники світового українства, є цілком логічним і єдино доступним та дієвим.

Окрім того, в цих умовах, коли порушені національні зв'язки з країною походження, така діяльність була потрібна діаспорам для збереження власної ідентичності української громади, запобігання асиміляції в іншомовному та інокультурному середовищі.

Таким чином, діяльність українських діаспор у радянські часи у міру своїх можливостей готувала ґрунт для сприйняття України зі здобуттям нею незалежності. Зрозуміло, що без зусиль держави, значення подій, що в ній відбуваються, така діяльність не могла повноцінно представити тодішню радянську Українську республіку. Лише з постанням незалежної України зарубіжні українці, зокрема в США, Канаді чи інших країнах все ще виконували функцію суб'єкта публічної та культурної дипломатії, для ознайомлення з Україною громадськості країн-реципієнтів.

Крім того, лідери провідних громадських організацій закордонного українства намагалися допомогти незалежній Україні отримати міжнародну підтримку в її боротьбі у відстоюванні незалежності.

Таким чином, друга, бездержавна, історична модель функціонування української публічної дипломатії **базується на таких складових:**

- 1) сформована українська ідентичність українських емігрантів;
- 2) українська інституційна основа в рамках держави-реципієнта;
- 3) законодавство країни-реципієнта та легітимізація співпраці громадських організацій діаспор у міжнародних організаціях, що дозволяє проводити відповідну діяльність.

Така діяльність українських закордонних громад здійснювалась у всіх можливих формах. Іноді цілком несподіваних.

Одним із важливіших чинників присутності українців у всесвітньому культурному та науковому просторі вважається активна **діяльність академічних осередків з дослідження українознавчої проблематики** (кафедри українознавства в університетах різних країн, академічні та університетські установи: Український науковий інститут Гарвардського університету, Канадський інститут українських студій, Український вільний університет та ін.), яка триває завдяки налагодженій активності українських експатріантів.

Слід зауважити, що тут йдеться про кафедри і центри, які далеко не завжди фінансуються державою. Без фінансування та підтримки (а іноді – заснування нових) Україною українознавчих центрів, за потреби – їх популяризації у країнах розташування (sic!) вони існувати не зможуть. Таким чином, роль кафедр україністики у поширенні знань про Україну є значною, але між цими українознавчими центрами існують відмінності, пов'язані із тим, якою є етнополітика країни розміщення.

Ось наприклад у 2015 році запрацював Український інститут у Стокгольмі в Швеції. Метою нової інституції є популяризація української культури в цій державі. Ініціатори – українки за походженням – сестри Наталія та Ольга Пасічник. Зі Швецією Наталію Пасічник пов'язує сім'я, однак Наталя – уродженка Рівного – не змінює українського громадянства і вже спонукала полюбити свою культуру всю свою шведську родину. У презентації взяли участь принцеса Швеції, посли США та Грузії. Концертом заслуховувалися українська діаспора у Стокгольмі і шведи, котрі не приховували свого захоплення. Сестри Пасічник планували провести серію концертів за творами українських композиторів та перший Фестиваль української культури у Швеції. Якщо раніше вони сподівалися від української держави, громадянами якої лишаються, хоча б підтримки для запису, то нині прагнуть бодай морального схвалення своїх вже втілених ідей.

Публічна народна дипломатія може бути втілена не тільки у масштабних чи амбітних проектах. Є **більш камерні приклади**, які у свою чергу вносять свій, на перший погляд непомітний, внесок у справу присутності українства у інших країнах.

В якості прикладу можна привести історію чотирьох поколінь українських емігрантів часів Другої світової війни, які змогли виїхати до США з Волині у 1949 році. Їх історія цікава сама по собі, проте ми поговоримо про книгу, що її написала пані Ярослава Зелінська-Джонсон. При цьому книга кулінарна. Вона називається «Спадщина чотирьох господинь». Відповідь на вірогідне запитання, а до чого тут народна дипломатія, криється у розповіді самої авторки (у передмові до українського видання). Пропонуємо ці рядки:

«Над ідеєю написання цієї кулінарної книжки я працювала десять років після того, як зрозуміла, що моя народжена в США донька, а також моя племінниця і племінники майже нічого не знають про те, як наша українська родина після Другої світової війни прибула до Америки у статусі переміщених осіб та як ми гуртом пережили перші емігрантські роки.

[...]

І попри те, що моє покоління у нашій родині говорить і читає українською. я писала цю книжку англійською, оскільки рівень володіння рідною мовою з кожним наступним поколінням поступово слабшає. а в шлюбі з іноземцем англійська взагалі стала головною в побуті. Я й не сподівалась, що моя кулінарна книжка користуватиметься великим попитом серед читачів, однак, після її виходу виявилось, що її дуже шанують у змішаних сім'ях нашої діаспори, які асимілювалися в Америці.

Мені дуже приємно, що видавництво «Старого Лева» побачило в моїй книзі переконливу історію боротьби однієї родини і її прагнення адаптуватися до життя в Америці та зберегти українські традиції на чужині».

Це не єдина книжка з кулінарії, саме з української кулінарії, що виходили друком в США, авторка приводить дані що найменш ще трьох книжок цієї тематики, які у 70-90 рр. минулого століття виходили в США англійською мовою.

Це означає, що й такий особливий бік української національної ідентичності, як кулінарні уподобання, через посередництво народної публічної дипломатії знаходить своїх реципієнтів.

Повертаючись до питань більш глобальних, більш дипломатичних, ніж народних, можна згадати про **діяльності Державного Центру УНР в екзилі**, існування якого певною мірою

було скеровано на представлення Української держави, хоча зі зрозумілих причин він міг діяти лише як громадська організація, зокрема й у сфері публічної дипломатії. Існував організаційно до 1992 року, коли останній Президент УНР в екзилі М. Плав'юк з членами уряду передали інсигнії Української держави першому Президентові незалежної України Л. Кравчуку.

До слова, нещодавня смерть М.Плав'юка минула в Україні непомітно, не було ніяких офіційних згадувань про особу, яка за своїм переконанням передала символічну естафету і поєднала незалежні часи України в один безперервний ланцюг. Треба навчитися цінувати подібні речі, це до слова вже завдання високої дипломатії і історичної пам'яті нації.

Отже, українська спільнота за кордоном цілком логічно має розглядатися як **самостійний суб'єкт розвитку народно публічної та культурної дипломатії**.

Громади закордонних українців у різних країнах сьогодні відрізняються кількісно, різною є історія їх формування, функціонування, ступінь інтеграції в суспільство країни поселення (як особистісний, так і інституційний), що частково визначає рівень впливовості в суспільстві та можливості реалізації власних прав етнонаціональної меншини, що також залежить від законодавства країни перебування.

Українські експатріанти реалізовували обидві моделі публічної та культурної дипломатії: за участі держави та без неї.

Сьогодні українське зарубіжжя має доволі чітку і розвинену організаційну структуру, що включає в себе як організації різного типу, так і організаційні надбудови. Значну роль в об'єднанні зусиль закордонних українців та координації діяльності організацій експатріантів відіграє Світовий конгрес українців, який об'єднує українські організації з понад 60-ти країн. В цьому контексті слід зауважити, що у 2019 році Генеральна прокуратура Російської Федерації прийняла рішення щодо признання небажаною на території РФ діяльність цієї неурядової організації.

Діють також регіональні та національні організації: Європейський конгрес українців, Український конгресовий комітет Америки, Конгрес українців Канади, Об'єднання українців Польщі, Союз

українських організацій Болгарії «Мати-Україна», Об'єднання українських організацій в Німеччині та багато інших.

Вказані організації не є єдиними, що об'єднують українців зарубіжжя організаційно. Існує багато інших громадських структур. Існують українські політичні партії, окремі жіночі об'єднання, молодіжні організаційні структури, спортивні організації тощо.

Закордонні українці окрім усього мають власну пресу, радіо, інтернет-видання, крім того, активно представлені у соціальних мережах.

Отже, з точки зору можливостей розвитку народної публічної та культурної дипломатії високий рівень освіченості та успіхи в самореалізації українських експатріантів, сприйняття національної ідеї, міцна організаційна структура, що включає в себе не лише громадські організації, а й музеї, архіви, навчальні заклади та наукові центри, наявність власних та можливість використання неукраїнських медіа, активність небайдужих людей були та є визначальною складовою для промоції України та всього, що з нею пов'язане.

ДОВІДКОВИЙ МАТЕРІАЛ

Державний Центр УНР в екзилі

Четвертим Універсалом 9(22) січня 1918 року Українська Центральна Рада проголосила незалежність Української Народної Республіки (УНР) від Росії. 19 жовтня 1918 року на українських етнічних землях, що перебували в складі Австро-Угорщини, була проголошена Західноукраїнська Народна Республіка (ЗУНР).

22 січня 1919 року УНР та ЗУНР урочисто оголосили про об'єднання у соборну державу – єдину Україну. Проте для здобуття реальної соборності і незалежності держави український народ ще мав боротися не одне десятиліття. Невдовзі уряди ЗУНР і УНР опинилися на еміграції. Екзильний уряд ЗУНР припинив існування 15 березня 1923 року.

У нашій уяві закріпилося поняття того, що Директорія УНР як найвищий орган державної влади УНР діяла лише від 14 листопада 1918 року до 10 листопада 1920 року, і її правління після кількох

Державних нарад, остання з яких відбулася 8 листопада 1920 року у селі Ялтушків на Вінниччині, припинилося.

Усі політичні, державні й військові діячі, а також Армія УНР десь ніби розчинилися за кордоном, виїхавши на еміграцію. В Україні запанували більшовики й державотворча традиція була перервана. А про радянський період державотворення й згадувати не варто.

Феномен існування уряду Української Народної Республіки в екзилі (на еміграції) взагалі не усвідомлений пересічними колами українців. Але саме Уряд УНР в екзилі зберігав державотворчі традиції українського народу. Підтвердженням цього є його архівні документи, які, разом із символами державності УНР, із здобуттям незалежності були передані незалежній Україні. Передавання архівів і передавання символів є відтинками одного й того ж явища – тривалості традиції державотворення.

Нині фонд ЦДАЗУ № 35, який складається з 89 справ і охоплює період 1952-2006 років містить цінні історичні документи. Вони надійшли на зберігання до ЦДАЗУ в листопаді 2010 року та лютому 2012 року.

Це — протоколи першої сесії Ради УНР, правильник УНР, списки, плани, звіти про діяльність уряду УНР, резолюції, протоколи, листування, документи культурно-освітньої та наукової діяльності центру, фотодокументи тощо. Важливо те, що саме у фонді ЦДАЗУ № 35 зберігається «Грамота про складання повноважень і припинення діяльності Державного центру УНР в екзилі» від 22 серпня 1992 року.

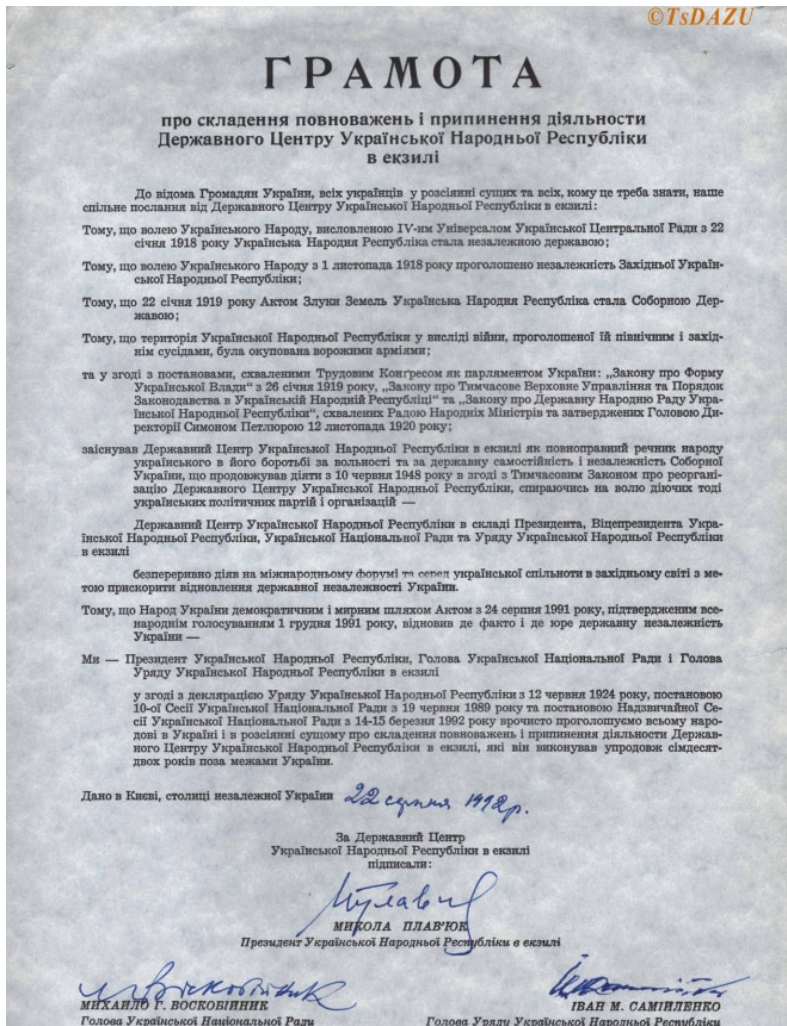
Після передачі державних повноважень від Уряду УНР в екзилі Президентові незалежної України на веб-сайті Світового конгресу українців 22 серпня 2022 року опубліковано замітку «30 років передачі державних повноважень від уряду УНР в екзилі», у якій написано:

«Урочиста церемонія передачі повноважень відбулась у Києві 22 серпня 1992 року, у присутності Президента, голови Верховної Ради і прем'єр-міністра України. Останній Президент в екзилі передав першому демократично обраному президенту незалежної України Леоніду Кравчуку (1934-2022) клейноди УНР і грамоту про правонаступництво.

Склавши повноваження, уряд УНР в екзилі виконав постанову парламенту УНР від 1919 року, яка була підписана головою

Директорії УНР Симоном Петлюрою (1879-1926), де йшлося про припинення діяльності Уряду УНР в разі проголошення незалежності Української держави».

Насправді ця передача повноважень дійсно була запланована на 22 число, проте відбулась в тій саме урочистому порядку 24 серпня 1992 року.

Зміст

ВСТУП	3
НАРОДНА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ У ТЕОРЕТИЧНОМУ ТА ІСТОРИЧНОМУ АСПЕКТАХ.....	7
НАРОДНА ДИПЛОМАТІЯ В УКРАЇНІ З МОМЕНТУ ПОНОВЛЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ І ДО РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ... ..	19
ВПЛИВ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ НА НАРОДНУ ДИПЛОМАТІЮ УКРАЇНИ	45
НОРМАТИВНА БАЗА	94
Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку "Україна — 2020"».....	94
РОЗПОРЯДЖЕННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 11 жовтня 2016 р. № 739-р «Про схвалення Концепції популяризації України у світі та просування інтересів України у світовому інформаційному просторі».....	109
Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року "Про Стратегію інформаційної безпеки"»	115
НАКАЗ МІНІСТЕРСТВА КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ від 11.12.2017 № 1319 «Про затвердження Порядку ведення Національного переліку елементів нематеріальної культурної спадщини України»	136
СТРАТЕГІЯ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ МІНІСТЕРСТВА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ УКРАЇНИ НА 2021-2025 РОКИ	145
1. ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ: ОСНОВНІ ПІДХОДИ ТА ПОНЯТТЯ.....	146
2. КОМПЛЕКСНИЙ АНАЛІЗ ВНУТРІШНЬОГО ТА ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА.....	155
3. МЕТА, СТРАТЕГІЧНІ ЦІЛІ ТА ЗАВДАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ МЗС.....	157

4. ПОЗИЦІЮВАННЯ УКРАЇНИ: БРЕНД UKRAINE NOW ТА КЛЮЧОВІ ПОВІДОМЛЕННЯ	160
5. ЦІЛЬОВІ АУДИТОРІЇ, ІНСТРУМЕНТИ ТА КАНАЛИ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ	162
6. ГЕОГРАФІЧНІ ПРІОРИТЕТИ.....	166
7. РЕСУРСИ.....	168
8. СПІВПРАЦЯ ТА КООРДИНАЦІЯ	169
9. МОНІТОРИНГ ТА КЛЮЧОВІ ІНДИКАТОРИ СТРАТЕГІЧНИХ ЦІЛЕЙ	172
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей»	174
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»	192
КОНВЕНЦІЯ про охорону та заохочення розмаїття форм культурного самовираження.....	216
КОНВЕНЦІЯ про охорону нематеріальної культурної спадщини	240
РАМКОВА КОНВЕНЦІЯ Ради Європи про значення культурної спадщини для суспільства	258
Європейська культурна конвенція 1954 року	271
ДРУГИЙ ПРОТОКОЛ до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року	276

НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНЕ ВИДАННЯ

НАРОДНА ДИПЛОМАТІЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ В УКРАЇНІ

ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН,
ОСНОВНІ НАПРЯМИ ВТІЛЕННЯ,
РЕАЛЬНІ ПРИКЛАДИ

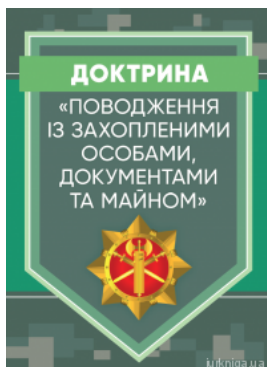
Оригінал-макет підготовлено
ТОВ Видавничий дім «Професіонал»

Підписано до друку 22.09.2022. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Умовн. друк. арк. 17,55.

ТОВ «Видавничий дім «Професіонал»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 1533

Книги, які можуть вас зацікавити

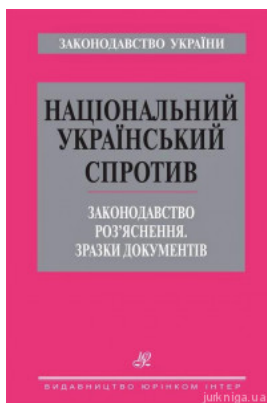
Доктрина "Поводження із захопленими особами, документами та майном"

Державна прикордонна служба України. Історія, сучасний стан, основні нормативні акти, коментарі і роз'яснення

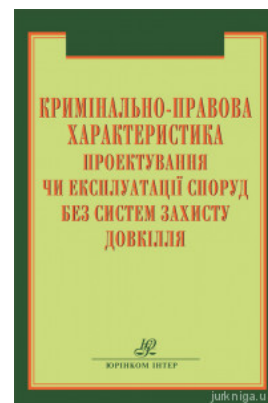
Без паніки! Як вижити, боротися й перемогти під час бойових дій. Порадник для цивільного населення

Національний український спротив. Законодавство. Роз'яснення. Зразки документів

Новели кримінального законодавства України, прийняті в умовах воєнного стану

Кримінально-правова характеристика проектування чи експлуатації споруд без систем захисту довкілля

Перейти до галузі права
Військове право

Перейти на сайт →